

EDITORIAL

LA VICTORIA SOCIALISTA ANGLESA

La victòria del Partit Laborista és, tant com l'expressió del procés polític anglès, el resultat de la gran crisi continental europea. Tot el món d'avant guerra ha quedat aixafat a Europa que n'era més que cap altre continent la seva representació genuïna. Es a Europa on la gran crisi del capitalisme i les grans contradiccions geo-polítiques varen cercar un derivatiu en el feixisme. Es en el nostre Continent on s'ha fet sentir amb més cruïda la guerra i on la desolació i el desordre que n'ha succeït el deixen en un estat d'empobriment que les velles fórmules capitalistes d'enguany són incapaces de trobar-hi una nova ordenació, un nou sentit de la vida i una esperança que no faci estèril tots els combats i tots els sofriments.

El poble anglès ha votat no solament per les nacionalitzacions pel manteniment del control obrer, per una àmplia política de seguretat social, per una reconstrucció del país devastat pels bombardeigs i les privacions, sino que, fent-se l'interès d'aquest aire que commou el Continent, i desesparides del qual l'uen a cada país, ha votat en idealista per un món millor i contra un retorn a les concepcions envellides que, en les relacions internacionals, iniciava Churchill a l'hora del reestructurament de la pau.

Diem en un dels nostres articles, que Anglaterra devia sentir la responsabilitat històrica que contraia, davant del Continent, com a país ordenador. La guerra ha superat d'una manera brutal l'etapa dels nacionalismes econòmics per a obrir de bat a bat l'interferència continental i, sobretot, en un Continent com Europa, per una forma orgànica d'estructuració política entre els Estats, que eviti les contradiccions geo-econòmiques d'un gran espai geogràfic insuficient en matèries primes i amb una gran densitat demogràfica, que no fan possible que pugui subvenir-se per ell mateix. Europa ha estat el cor i el cervell del món i tem instintivament perdre la seva plaça que s'exten universalment a través de tot un sistema colonial, a través d'una puïxança industrial sovint fictícia i a través d'una gran exportació intel·lectual i tècnica. Els aires ideals d'Europa han portat la concepció de llibertat com a condició de l'elevació humana, fins a l'hora de l'adveniment del feixisme. Deuen dur-los novament a Orient i en el llunyà Occident per a que regenerin per un costat humanitzant la concepció col·lectivista russa i, per l'altre costat, en el Continent Amèrica, l'utilitarisme industrialista. I això no podia fer-ho el capitalisme si ell a través dels conservadors anglesos ha gués volgut refer, per la seva classe, una nova etapa històrica.

Davant seu, els laboristes anglesos tenen una tasca enorme a complir. No creiem que estiguin en condicions immediates de grans transformacions revolucionàries, tant per la condició institucional del seu país, com per les condicions econòmiques en que ha quedat Europa després de la guerra. Tenen, però, el deure de traçar a grans línies les estructures de l'Europa futura, preparar el terreny a un desenvolupament històric que mení a transformar Europa en un sol procés polític i econòmic, la sortida del qual seria el Socialisme. La característica socialista del nou Govern anglès pot esvaïr el recel que podien suscitar els conservadors en organitzar un bloc econòmic-polític dels països europeus, sobretot els nord occidentals que estan lligats per una comunitat d'interessos mundials. Una estructura federativa d'aquests països sobre un possible suport franco-anglès bastida i orientada pels socialistes esvaïria tot recel de

bloc anti-soviètic i retornaria a Europa tota la puïxança que ha tingut en el món abans de l'altra guerra. Retornaria a Europa una independència intel·lectual i econòmica que premsada entre les dues influències, la oriental i la americana, havia perdut. Una col·laboració estreta amb la U. R. S. S. evitaria les possibilitats d'un conflicte que, nascut de les contradiccions d'aquesta guerra a Europa, menacen ja des d'ara la pau.

A nosaltres catalans i amb nosaltres tot els pobles de la Península Ibèrica, ens és indispensable una profunda entesa entre els països occidentals sobre la base franco-anglesa, si volem tenir el nostre renaixement i la pau interior. La nostra condició geogràfica ha fet i fa, ara més que mai, de la nostra Península, el nus estratègic, la plataforma, el lloc de passatge, entre una Europa insuficient i els camins de les seves matèries primes i del rebost per a subsistir. Tota la nostra història, totes les nostres guerres civils, tota la nostra decadència interior i exterior, l'anormalitat de desenvolupament del nostre procés polític interior, és la mateixa història de la lluita d'influències de les grans potències europees, a la recerca dels camins de la seva expansió, dels llocs on sotstreure l'aliment de l'indústria i de la població de tot Europa.

I avui que sofrem una dictadura més i que tantes esperances hem tingut continuament en cada un dels esdeveniments que han commogut el món, perquè el seu desenllaç ens retornés a un règim democràtic a casa nostra, i que tant desenganys ens han donat al no produir l'efecte que n'esperàvem, podem tenir una esperança més concreta si veritablement la victòria dels socialistes anglesos aporta aquesta realització europea, i més intensament occidental, dintre la qual un Franco, que és el repel a aquest ordre de coses, no hi pot pas viure.

I és amb el cor posat en aquesta esperança, que sobrepassa el nostre egoisme natural de poble per a esdevenir europeu, que celebrem la victòria dels socialistes anglesos

— Em trobo molt malament! Què li sembla, Doctor, si anava a prendre les aigües a Vilajuïga.

— De cap manera... A vostè li cal prendre « las de Villadiego ».

El problema del camp

per E. ARMENGOL

La segona República es trobà al néixer amb problemes de capital importància a resoldre arreu de la Península. Un dels més importants era el del Camp.

En un país essencialment agrícola com el nostre, que compta amb un desenvolupament industrial no depassant gaire l'estat embrionari, si volem comparar-lo a d'altres països, donar una solució justa i eficient al problema camperol era, de retruc, treballar per l'enfortiment del règim que reïxia i per la superació del moviment industrial.

Els governants es donaren compte de l'importància que revestiria pel país resoldre el problema del Camp. No tingueren però, la visió exacta de la magnitud del mateix i aplicant-hi remeis inoperants deixaren transcórrer el temps sense que el mal que de segles orseca el país fos arrencat de soca-arrel. Els resultats obtinguts foren gairebé nuls i el pitjor fou que les masses camperoles, que havien esperat tant del nou règim, es sentiren defraudades i convençudes en bona part, que el mal no tenia remei.

A la Península i, principalment, a Andalusia, Extremadura i Castella, la terra ha estat sempre patrimoni d'uns quants grans terratinents (marquesos, ducs, comtes, etc.), que mai han sapigut manejar l'aixada i, pitjor encara, mai han demostrat el més petit interès en aprendre a manejar-la. Per a ells la terra no és altra cosa que un objecte de luxe que els permet viure sense treballar. Mai s'han preocupat de millorar el rendiment de la mateixa a base d'una explotació racional o d'una millora d'utillatge. Com que cada un d'aquests senyors té en propietat extensions grandioses, àdhuc en el cas d'un rendiment mínim, el total recaptat, una vegada cobrats els arrendaments o venuda la collita, quan l'explotació és directa, és prou elevat per a les despeses « obligades » del medi social en què viu. I si aquest medi és més exigent en un moment donat i per les raons que siguin, les coses s'arrangen augmentant els preus de les terres arrendades i rebaixant els jornals en les d'explotació directa.

Que, a conseqüència de tals decisions, milers de camperols es trobaven obligats a reduir encara més llur pressupost ja prou miserable. ? Eren coses que no comptaven per aquests « senyors » i, si algu s'atrevia a exterioritzar la més mínima protesta, el Benemèrit Cos estava allí per a posar cada cosa al seu lloc.

Aquesta era la trista situació del camp espanyol quan, per segona vegada, la República fou proclamada. El Govern es trobà enfront d'uns senyors que pretenien continuar gaudint dels mateixos privilegis d'abans i d'unes masses de camperols que reclamaven el compliment de les promeses que, a través dels anys i per la majoria, els havien estat fetes.

Els camperols demanaven el que ningú podia negar: Treballar i viure

Hem dit més amunt que els governants no compregueren la magnitud del problema que calia enfrontar; tal vegada copsant-ne tota l'envergadura, no s'atreverien a atacar-

UNA LLIÇO DE CLARETAT POLITICA

per Joan ALEU

EL RESULTAT de les eleccions angleses, a més de que tindrà una forta repercussió en el desenvolupament de la política internacional, té el valor de demostrar la importància que té en els pobles el fet que les posicions siguin clares en política.

Europa, després del trasbals que acaba de sofrir, passa per un d'aquells moments de confusió política que, de no sortir-ne aviat, malgastaria moltes energies per a obtenir resultats gairebé nuls.

Sembla que el remei únic per a guarir totes les dissorts que sofreix el món avui, sigui el dels trusts, unions, aliances, etc. Tot això que està molt bé i que és d'una eficàcia incontestable quan es tracta d'anar a lluitar contra uns objectius determinats, esdevé confús i, fins i tot, contraproduent, tan bon punt l'objectiu ha estat assolit i es tracta d'amar a pulsar l'opinió pública per tal que aquesta expressi el seu pensament.

Pel que fa a Espanya, per exemple, és imprescindible, si volem enderrocar el règim de Franco i Falange, que tots els sectors antifeixistes puguem trobar un punt de conjunció que faci més eficaç l'esforç contra l'enemic comú. Però un cop l'enemic abatut i consolidat el nou règim, cada partit ha de reprendre la seva pròpia personalitat sense camuflatge de cap mena, i ha d'exposar amb sinceritat la ideologia que sustenta, i que vol posar a la pràctica si sortís victoriosa de la lluita electoral.

A més, aquest procediment permetrà de saber exactament quina és l'orientació que el país vol seguir, car també ha de saber exactament la relació de forces que cada grup polític compta en el país.

Pel que fa a Catalunya, és indispensable que tots els partits i, sobretot, aquells que tenien una preponderància en la vida pública, s'esforcin en crear un clima de claretat política i fugin del confusióisme, car és precisament la claretat i l'honestetat en l'actuació que caldrà a casa nostra, després d'aquests terribles anys de foscor a la qual ha estat sotmesa.

Nosaltres, socialistes, que mai hem cregut amb el mite del partit únic, perquè aquest representa precisament la negació de tota democràcia, creiem, no obstant, indispensable que cada sector polític sigui el portaveu de les diferents concepcions polítiques existents dintre del conjunt d'homes que formen cada poble civilitzat.

El poble necessita més que mai saber on se'l vol conduir i quins són els procediments que es volen emprar per a assegurar la pau social i la llibertat individual.

De cara i a fons. Sigui com sigui, el problema quedà en peu i sense solució.

Després del període criminal de Franco i la seva banda, el problema tornarà a tenir tota la virulència d'abans, o més, si és possible. En aquests moments que el nostre retorna la Península sembla possible en un termini curt, tots tenim el deure d'aportar el nostre esforç, petit o gran, i enfrontant-nos amb els problemes vitals per a l'economia del nostre poble, ajudar a llur solució.

Es el que farem en un proper article.

El poble català defensa, amb tota la seva força, que li siguin respectades les seves idees i no acceptarà mai que li siguin imposades idees exòtiques, contràries a la seva psicologia, encara que aquestes li siguin presentades amb els colors més llampanants i propagades amb gran orquestració.

Els socialistes catalans ens hem imposat el treball d'aportar al poble català tot l'entusiasme i sobretot, l'honoradesa de les idees que defensem, perquè creiem que és amb l'implantació del nostre ideal que assolirem una era de veritable pau social.

No volem, de cap manera, crear ramats, sino homes que pensin per llur propi compte i, sobretot, que actuïn amb aquella responsabilitat que ha d'ésser norma en els homes conscients.

El clima per a poder dur a terme les nostres aspiracions, és admirable. De Mèxic tenim notícies directes molt encoratjadores. Els grups socialistes catalans de diferents matissos que actuen en aquelles terres són prou importants i prou ben disposats per a engrandir la gran corrent socialista.

De Catalunya les noves encara són més bones. La creació de la gran organització socialista és sentit per una gran massa de catalans, els quals llegeixen amb interès les publicacions que edita el Moviment Socialista de Catalunya, i cada dia es senten més interpretats per nosaltres.

Avui el socialisme és una realitat a tot el món democràtic, i Catalunya que és democràtica cent per cent i sempre ha tingut l'esperit obert a tots els moviments d'emancipació social i política, tindrà també el seu gran partit socialista.

El resultat de les eleccions angleses ha omplert de satisfacció i esperança a tots els que creuen en la llibertat de l'home per damunt de tot.

El seu exemple, exemple de veritable democràcia, podria ésser recollit per tots aquells que ens volen fer creure en la inviolabilitat i infalibilitat política d'un home.

Churchill, l'home que ha fet la guerra amb tota la seva energia i l'ha guanyada, la figura més destacada de la lluita contra el barbarisme modern, ara que el seu immens esforç ha estat assolit amb la més esclatant victòria, el poble anglès, tot i reconeixent i estimant la seva aportació al país, l'aparta del poder perquè creu que han d'ésser altres homes, i sobretot altres ideals, els que han de guiar l'Europa de demà.

I és el partit socialista anglès que en un dels moments més difícils de la història del món pren a les seves mans el poder en una de les nacions de més formació política.

El poble anglès s'ha manifestat i ho ha fet amb força. Votant pels laboristes votaven pel programa que aquest partit havia exposat amb claretat. I ells prenen el poder sols, sense mixtificacions i barreres, que sempre són confusióistes, i que la major part de les vegades impossibiliten la realització pràctica de cap programa polític.

Heus ací una lliço de claretat política que els catalans devem aprendre, si volem que, a casa nostra, la política tingui un sentit de responsabilitat, i que respongui en tots els aspectes als principis bàsics de catalanitat, democràcia i llibertat, que són fonamentals en el nostre poble.

Catalunya per la independència dels pobles
i el Socialisme
MEXIC

Extracte de l'article
de A. TONA i NADALMAI

Federació i Confederació

EL SISTEMA confederal, és a dir, la descentralització completa, aplicat a la Península, és l'única solució de convivència entre les nacions que la integren, associades per raons geogràfiques i profundament diverses per les seves realitats culturals, econòmiques i socials. Quatre llengües hi ha a Ibèria; diversitat extraordinària, en gradació, del sentiment religiós (en aquesta matèria, per exemple, una mateixa llei per a Catalunya i Basconia, seria tirànica); diversitats econòmiques i socials gairebé insuperables (la classe obrera de Catalunya, escrivia l'amic Jiménez en el número 1 d'*Enllaç*, no pot quedar estacionada esperant l'arribada del proletariat espanyol). El règim econòmic-social que s'han de donar Catalunya, València i Balears, països industrialitzats i possessors d'una agricultura de tipus mercantil: fruiters, viñes, oliveres, horta, amb petita propietat al camp i molt proletariat a les ciutats, no pot convenir a les dues Castelles, a Lleó i a Extremadura, països de gran propietat agrícola, ceràtiques i ramaders. Tampoc no pot convenir a Basconia, ni a Galícia, ni a Andalusia. Cada un d'aquests pobles ha de fer la seva revolució i estructurar el seu règim de conformitat amb les respectives peculiaritats econòmiques i socials. Això solament es podrà fer en plena llibertat, sense la tutela dels uns sobre els altres, més ben dit: sense la tutela de l'Estat espanyol i la balança de les seves intervencions armades.

Extracte de l'article
de Josep ROBUSTE

La C. N. T. i els problemes nacionalistes

HAURIEM VOLGUT emprar un altre mot, amb el qual sintetitzar els anhels d'independència dels distints pobles que avui integren l'Estat espanyol. No ignorem el recel que la paraula NACIONALISTA desperta en el militant de la C. N. T., i tampoc en desconeixem les causes, però inútilment en cercaríem un altre que concretés, amb tanta justesa, les aspiracions de la majoria del poble català.

Convenim que de tota la rècula de mots que la militància confederal escolta i llegeix amb preveïment, ja que expressen, almenys aparentment, conceptes antagonics a les seves idees o a les seves tàctiques: política Estat, reformisme, partit, nacionalisme, etc., possiblement és aquest darrer

Reunió del Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya

El proper diumenge dia 5 d'agost tindrà lloc a Toulouse la Reunió del Consell de Coordinació del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Aquesta reunió que promet assolir un èxit complert per l'entusiasme que ha desvellat entre els membres del Consell de Coordinació i les Delegacions del Moviment, començara a les nou del matí amb el següent ordre del dia:

1. — Informe sobre política general.
2. — Pla orgànic.
3. — Propaganda.
4. — Qüestions administratives.
5. — Assumptes generals.

el que més justifica la desconfiança amb que se'l considera. Generalment, el nacionalisme, ha estat la trama darrera la qual s'han disfressat els interessos capitalistes per enlluernar les masses populars arreu del món. Com si fossin germans siamesos, hem vist aparellats, el reaccionari i el nacionalista, monarques i republicans, quan s'ha tractat d'ofegar els esclats de rebel·lia de la classe treballadora, aduint sempre que eren moviments anti-patriòtics i anti-nacionals.

Un altre motiu aparent d'aversion que els companys de la C. N. T. han tingut contra el nacionalisme, ha estat el de creure'l del tot oposat a les finalitats internacionalistes de l'organització. S'ha mixtificant el significat de la paraula INTERNACIONALISME, volent-ne fer l'expressió d'un uniformisme sense ànima d'una aspiració a una igualtat de garbuix. I, ni al·lo és el nacionalisme ben entès, ni això té res a veure amb l'internacionalisme d'arrel sindicalista.

No podríem dir si l'aversion que inspira el nacionalisme al militant confederal neix de confondre l'Estat amb la Nació, o bé aquesta confusió és conseqüència de l'odi que en el seu ànim engendra la idea del nacionalisme. Sigui quin sigui l'ordre dels factors és evident que aquesta falta d'interpretació apropa dos conceptes distints: Estat i Nació, i allunya, separa, dues idees complementàries: Nació i Poble. Vet aquí el per què cap extremista de la C. N. T. rebutja el concepte de Poble i, en canvi, combat el de Nació, per confondre'l amb el d'Estat, ordenació jurídica aquesta, gairebé sempre en oposició — i ben sovint opressora —, dels pobles i dels grups d'unes mateixes característiques, d'una mateixa llengua i de semblant psicologia, en una paraula, de NACIONS. I si, com ningú voldrà negar, nacionalisme és el sentiment que es deriva del concepte de nació, és indubtable que el nacionalisme és la convicció d'una personalitat col·lectiva, inicialment al marge de tota idea agressiva i reaccionària, ans al contrari, saturada de rebel·lia i de llibertat per la solera independentista de l'esperit que l'anima.

Organ del Partit Socialista Obrero
MEXIC

Extractes de l'article
de Miquel FERRER

El moviment obrer peninsular i la futura Confederació de Repúbliques Ibèriques

L'ESTABLIMENT d'un règim de convivència peninsular a base d'una fórmula que garanteixi la independència de les diverses nacionalitats ibèriques i estableixi la seva interdependència, és un dels problemes que ha de preocupar-nos des d'ara entre els que tenim plantejats com a primordials per a l'enderrocament del feixisme franquista i la reconstrucció del nostre país.

Elements del moviment obrer peninsular i dels sectors democràtics republicans de dintre i de fora de la península, han considerat convenient de col·laborar en el projecte d'entesa que es ve fent per a l'organització de grans regions europ. es que permetin anar a l'establiment d'unions o confederacions més àmplies. I s'han començat a establir relacions entre personalitats i organismes partidaris de crear les condicions necessàries per anar en un futur proper a una Confederació de Repúbliques.

L'aliança dels tres pobles de la perifèria hispànica — Catalunya, Euzkadi i Galícia — hauria de completar-se amb la representació dels socialistes i democrates portuguesos que estroben exiliats com nosaltres i lluiten contra el règim feixista d'Oliveira Sa'azar; i tots plegats, podríem oferir als socialistes i democrates espanyols, o de llengua castellana, les bases de la futura confederació ibèrica de pobles lliures propagant a l'exili el pensament dels heroics lluitadors socialistes del moviment interior de resistència.

El moviment obrer peninsular ha d'ésser el capdavanter d'aquesta campanya confederal. Ha de donar al moviment que s'inicia la seva empremta social perquè la nova estructura sigui de sentit guat avançat i progressiu si és que no pot ésser socialista des de bon començament.

OBRES I

Treballador del camp i de la ciutat, intel·lectual i manual,
l'hora present reclama la teua presència en el combat.

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA et reserva un lloc digne i honros en els seus rengles.

Si la prolixa i difusa qualitat que caracteritza el document que porta el títol que encapçala aquestes ratlles no fos un motiu suficient per a renunciar a fer-ne una transcripció literal, ho seria el fet vergonyant de l'hipocresia que l'inspira

i la tàcita mentida que cada un dels seus apartats comporta.

No podem silenciar, no obstant, el fet d'aquesta llei que preté, més que sancionar un ordre interior inexistent, crear una coartada de cara al món democràtic, convertit a l'hora present en jutge imparcial de l'ignominia que representa el règim feixista del traïdor Franco.

Per això, res més fàcil — car la contradicció permanent del context és la màxima prova d'acusació — que posar de relleu, textualment, alguns aspectes de l'articulat que han reproduït tots els òrgans d'expressió de l'Espanya franquista.

Heus aci aquests documents edificants. El lector, liberal o obrer, camperol o intel·lectual, tots els homes la dignitat dels quals ha fet abandonar llar i família, podran copsar a cada ratlla, a cada mot, la vergonya, l'escarni i l'encevament que representa aquest nomenat « Fuero » per a un poble que sofreix i combat des del 18 de juliol — i abans — del 1936.

Ni aquest « Fuero de los Españoles », ni cap de les manobres que, per a sobreviure, fa a cada minut de la seva precària existència, no podran salvar el règim franquista de l'ignominia que li escau ni tampoc de la justícia més sumària envers els botxins que s'entesten a fer-la perdurar.

« ARTICULO PRIMERO — *El Estado Español proclama como principio rector de sus actos el respeto a la dignidad, a la integridad, la libertad de la persona humana, reconociendo al hombre, en cuanto portador de valores eternos y miembro de una comunidad nacional, titular de deberes y de derechos, cuyo ejercicio garantiza en orden al bien comun.*

ART. 4. — *Los españoles tienen derecho al respeto de su honor personal y familiar. Quien lo ultrajare, cualquiera que fuese su condicion, incurrirá en responsabilidad.*

ART. 6. — *No se permitirán otras ceremonias ni manifestaciones externas que las de la religion catolica.*

ART. 12. — *Todo español podrá expresar libremente sus ideas, mientras no atenten a los principios fundamentales del Estado.*

ART. 13. — *Dentro del territorio nacional el Estado garantiza la libertad y el secreto de la correspondencia.*

ART. 14. — *Los españoles tienen derecho a fijar libremente su residencia dentro del territorio nacional.*

ART. 15. — *Nadie podrá entrar en el domicilio de un español, ni efectuar registros en él sin su consentimiento, o no ser con mandato de la autoridad competente, y en los casos y en la forma que establezcan las leyes.*

ART. 16. — *Los españoles podrán reunirse y*

asociarse libremente para fines licitos y de acuerdo con lo establecido por las leyes.

ART. 18. — *Ningun español podrá ser detenido sino en los casos y en la forma que prescriben las leyes*

En el plazo de setenta y dos horas, todo detenido será puesto en libertad o entregado a la autoridad judicial.

ART. 25. — *El trabajo, por su condicion esencialmente humana, no puede ser relegado al concepto material de mercancia, ni ser objeto de transaccion alguna incompatible con la dignidad personal del que lo presta.*

ART. 28. — *El Estado español garantiza a los trabajadores la seguridad de amparo en el infortunio y les reconoce el derecho de asistencia en los casos de vejez, muerte, enfermedad, maternidad, accidentes de trabajo e invalidez paró forzosa y demás riesgos que puedan ser objeto de seguro social.*

ART. 32. — *En ningun caso se impondrá la pena de confiscacion de bienes.*

ART. 35. — *La vigencia de los articulos 12, 13, 14, 15, 16 y 18, podrá ser temporalmente suspendida por el Gobierno, total o parcialmente, mediante decreto-ley, que taxativamente determine el alcance y duracion de la medida.* »

Resumint :

« Artículo unico :

La libertad del ciudadano empieza donde comienza la arbitrariedad de las autoridades. »

El retorn de les personalitats exiliades a Mèxic

La divisio política que hi ha entre els exiliats és sobretot accentuada per la dispersio que sofrim. En general, mai s'ha pogut arribar a un acord complet entre els exiliats de Mèxic i els de França. No hi afegim els de Londres perquè degut a que allà no hi ha les representacions institucionals l'importància en discrepar és molt inferior, sobretot quan Negrin se n'ha anat cap a Mèxic i Pi i Sunyer a rectificat la seva posicio suposada discrepant, en el darrer Congrés de l'Esquerra Republicana de Catalunya celebrat a França.

Quan Bidault, Ministre d'Afers Estrangers de França va anar a San Francisco, va tenir ocasió d'entrevistar-se amb diferents personalitats importants de la Republica Espanyola, entre les quals els representants de la « Junta Española de Liberacion » i va acordar-se a ells i a les institucions republicanes l'entrada i l'hospitalitat a França. Faltava el vist i plau de les autoritats nord-americanes i, aquestes, sembla que també el varen donar. S'ha esperat durant molt de temps la presencia de tots ells a França per tal de donar un sentit d'unitat a l'acció de totes les forces republicanes i una aproximació més real a la Península la qual cosa hi portaria més ànim i més esperança.

Telegrames circulats darrerament desmentien aquesta pressa en venir i més aviat invitaven a personalitats d'ací a reunir-se a Mèxic. Era difícil treure unes conseqüències polítiques de tot això per tal com resultava incomprensible la poca pressa que els exiliats de « quota » a Mèxic tenien,

si veritablement les autoritzacions eren acordades. Les eleccions angleses, i amb elles una nova esperança, sembla que han fet rectificar aquest criteri car un darrer telegrama informa que Prieto i alguns personalitats de la Republica, pensen posar-se camí d'Europa, en primer lloc vers l'Anglaterra, on actualment la solucio republicana sembla trobar un apoi decididament favorable

Es un problema aquest de la reunió dels exiliats de Mèxic — parlem dels exiliats en general — que se'ls deuen haver posat més ells que nosaltres. La seva situació per reunir-se'n és difícil i fins ara no hi veiem altra possibilitat que esperar que la situació espanyola sigui resolta per a poder desembarcar en un port del nostre país. Interessaria però, que, si altra solucio no és possible, almenys els quadres més importants de cada organització i del país en general poguessin reunir-se'n a França tant per a unificar l'acció dels republicans de cara a l'exterior i a l'interior, com per a tornar-nos al combat contra Franco que, al nostre entendre, no deixarà d'ésser dur, malgrat les bones intencions dels laboristes anglesos.

Pi i Sunyer i el Govern Provisional de Catalunya

Les darreres notícies que tenim de la gestió Pi i Sunyer per a la constitució del Govern Provisional de Catalunya no son gaire optimistes. Pi i Sunyer s'ha hagut d'enfrontar amb tota la propaganda que el propi Consell Nacional de Londres va fer en terres americanes i amb la general intransigència que en la qüestió nacionalitària han adoptat els exiliats catalans allà. La situació de Pi i Sunyer era molt difícil. D'un salt va passar de l'oposició a l'acceptació d'un mandat institucional que, automàticament, l'obligava a reconèixer la Constitució i l'Estatut. Altrament, les circumstàncies actuals i pel motiu de conjunció amb les altres institucions de la Republica, no podia acceptar l'encàrrec de formar Govern. Dissoldre o donar un derivatiu al Consell Nacional Ampliat i a les adhesions i a les Comunitats catalanes, que havien vingut seguint les seves directrius no és tan difícil com fer-los-hi acceptar una posició política diferent. Ara com ara, la gent de Mèxic que ha consultat i que estaven sota la influència del Consell de Londres han contestat que ells no acceptarien de formar part ni apoiar un govern de la Generalitat sino a un Govern de Catalunya pel significat que des d'un punt de vista d'intransigència nacionalitària podia representar. El P. S. U. C. ho accepta posant condicions inacceptables pel que fa referència a llocs i a persones. L'Esquerra d'allà no està d'acord amb què sigui Pi i Sunyer l'encarregat de formar Govern.

A França, a part que les consultes no han estat fins ara més que tanteis sembla que no hi ha hagut acceptació personal de Nicolau d'Oliver ni de Pompeu Fabra, dos dels pressumptes participants al Govern.

Nosaltres creiem que la forma en què s'ha enfrontat aquest primer Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya pot suscitar unes discre-

ntaris Politics

pàncies que altrament no haurien tingut rao d'existir. Hem vingut sostenint que l'unic Govern actual possible és un Govern que tingui el significat d'una simple extensió Presidencial, que sembli més aviat una mena de Consell de Presidència amb el nom de Govern Provisional, que no un Govern expressió dels Partits. Si les organitzacions polítiques estan en discrepància i no han pogut arribar a una unitat d'acció, és difícil que aquesta s'aconsegueixi entorn d'un Govern. El Govern a fer, ha de tenir un simple caràcter representatiu institucional, que doni forma legal més extensiva a la personalitat de Catalunya i que serveixi per a les gestions amb les altres formes institucionals basques i espanyoles, prop dels països interessats a la solució republicana a la Península.

Hi ha una manca d'ascendent de les institucions catalanes damunt els partits i organitzacions de Catalunya que no es pot solventar ni rectificar tot d'un cop. S'ha donat massa la sensació en la política catalana de què les coses s'elaboraven entre amics, com si es tractés d'un comitè de partit o com si es volgués « refer la virtut » a persones i a situacions polítiques ja caducades. Es per això que aquesta manca d'ascendent persisteix i, amb ella, en rep conseqüències la revalorització de Catalunya.

Si existís un Parlament potable o en el seu defecte una Assemblea consultiva, com la que nosaltres veíem proposant la realitat de les dissensions i les discrepàncies serien reunides en un mateix organisme que precisament té rao d'ésser per tal com aquestes existeixen. Tot altre organisme per a apoiar-hi un Govern, com els Fronts Unics d'acció o com els Partits, se li demana que tingui unes característiques d'unitat de criteri o de dispersió de criteri que fan difícil un suport a un Govern, si abans no són reunides en una institució que, com una Assemblea, serveixi per a enllestir-les i donar-les-hi un sentit nacional.

Es faci o no es faci tal com proposem, la cosa important és:

a). — Que es faci una cosa o altra que sembli un Govern, com extensió de l'institució Presidencial.

b). — Que s'eviti un nou fracàs a una determinació Presidencial que, després de la del Consell Assessor, seria lamentable.

c). — Que d'una vegada s'elevi el nivell de la política catalana a una altura de concepció i de responsabilitat nacional, la qual cosa venim demanant insistentment, si més no pel que esperen de nosaltres els que sofreixen a casa nostra.

La dissolució de l'Aliança Nacional de Catalunya

Si no fos perquè nosaltres els homes del Moviment Socialista de Catalunya, no tenim enemics obrers i no en tenim perquè considerem incivil aquesta actitud, ara no escriuríem aquests mots, no pas negats de sentiment ni tampoc de joia sino d'indiferència, dedicats a l'ensuleuada poc gloriosa i tanmateix tampoc imprevisita de l'Aliança Nacional de Catalunya. Els edificis donen segons la fortalesa de llurs fonaments. Edificar amb materials dolents, es una equivocació encara que la intenció en el moment d'adquirir-los i de construir-les fos bona. I nosaltres creiem i volem creure amb la bona intenció de tothom, sobretot de la gent obrera, car considerem que potser demà o més tard comprendrem tots que els obrers tenim una tasca comuna a realitzar. No podem comprendre els atacs despietats i injustos a altres germans nostres pel fet de que no pensem com nosaltres, i d'aquests atacs, nosaltres que no tenim enemics obrers, n'havíem rebut d'aquesta morta organització de les que la componien, sovint, massa sovint. Ara, però, no volem fruit la seva desaparició, la constatem i res més.

El paper de l'exèrcit espanyol en el traspàs de règim

A l'hora en que escrivim aquest comentari llegim una informació de premsa de la Conferència de Potsdam en la qual s'anuncia la possibilitat d'un ultimatum a Franco, tot indicant la necessitat d'un retorn a Espanya del règim republicà del 1931.

Es possible que els « Tres Grans » a la Conferència de Postdam, després de la presència dels socialistes com a representants d'Anglaterra, hagin rectificat el seu criteri sobre la solució a donar a la Península Ibèrica. Una altra notícia de premsa ens diu que Martínez Barrio quedaria com a president interí de la República Espanyola i que Negrín seria encarregat d'un primer Govern de coalició.

No sabem fins a quin punt aquestes notícies seran confirmades, però com que no som dels que fem servir el nostre anhel de miratge per a confondre el nostre realisme, posem totes aquestes notícies encara en « quarantena » i ens fem una pregunta que suposem que tothom s'ha fet quan s'ha plantejat seriosament, de quina manera podia efectuar-se al traspàs del règim actual d'Espanya a la situació republicana.

L'Exèrcit espanyol ha representat i representa, encara, per la manca de decisió dels republicans en el seu període governamental, el cos reaccio-

nari més temible i el més cohesionat. Tota solució que es doni, determinada o no de l'exterior, cal considerar-la en relació a l'oposició que pugui representar la força militar espanyola. L'exèrcit espanyol és un cos polític-militar que ha creat intensament durant el règim de Franco una multiplicitat d'interessos com no havia tingut després de l'època colonial. En la pròpia economia del país la intervenció dels elements de l'exèrcit enriquits s'hi ha fet sentir ara més que mai. Tota solució republicana, — i al dir republicana volem dir preponderantment socialista — comporta per a l'exèrcit, com a casta política-militar i per la seva intervenció en la vida político-econòmica del país, una denegació, un daltabaix que no és gaire fàcil fer-los-hi suportar sense prendre-li en el seu poder i regenerar-lo profundament, transformant-lo en veritable exèrcit federal.

No creiem que l'amenaça a Franco per part de les Potències Unides arribi fins al propòsit d'una intervenció armada. Creiem, això sí, que els militars espanyols no voldran sotmetre's a l'enjudiciament inevitable per les responsabilitats de traïció que varen cometre contra la Constitució del 1931 i pels malfets posteriors. Els militars espanyols haurien acceptat una monarquia perquè no sols es salvaven a través d'ella sino també perquè afavoria el seu manteniment com a casta. Una República s'ha de guanyar contra d'ells, i és contant que s'ha d'anar contra d'ells. Que els dirigents republicans i les influències exteriors que vulguin apoiar-los han de saber maniar. La República va maniar-los sovint contra d'ells — malauradament sense decisió — apoiant-se amb les classes subalternes i amb els desposseïts dels quadres militars. Avui, l'entroncament del falangisme amb l'exèrcit hi portat en els quadres d'oficials i subalterns els quadres falangistes. Les condicions de millora econòmica que portaren els subalterns al costat de la República, no sabem si jugarien ara amb la mateixa efectivitat. Cal doncs obrar decididament contra els caps i contra l'oficialitat, sense por d'adoptar mesures que en relació a l'estructuració de l'exèrcit siguin profundament revolucionàries.

Totes aquestes « Agrupaciones Militares » que a l'exili monten organismes que més aviat semblen una companyia de problemàtiques assegurances que no un intent de renovació de l'exèrcit, haurien de plantejar-se aquesta situació i iniciar ja un criteri nou referent a l'exèrcit del futur. que no sigui, com fan ara, una copia sense efectivitat del mateix exèrcit que volem combatre. La crisi de l'exèrcit s'ha de produir per l'acció política amb una nova concepció a la que hi demitri dues idees bàsiques: el federalisme i la democratització. Sense aquestes dues armes es combatrà l'exèrcit amb els seus mateixos defectes.

Per a donar una idea de la mentalitat actual dels caps de l'exèrcit raportem una conversa confidencial entre el General Asensio, fins ara Ministre de la Guerra, i X, un alt personatge consular anglès.

Asensio: El General Franco vol fer un canvi aparenent per a enganyar als anglos americans

X.: Es que els 14 caps més alts de l'Exèrcit estarien d'acord que Franco intentés enganyar les Nacions Unides?

Asensio: Es una pregunta que per a ésser contestada hauria de fer-se a cada un d'ells i encara no tindria la seguretat de que ho fos sincerament.

Per la llibertat,
Pel Socialisme,
adheriu-vos al
Moviment
Socialista
de Catalunya

La crítica

per A. B. S.

TOTA CRÍTICA mereix un reconeixement envers la persona — individual o col·lectiva — que es digna prodigar-la. Car la crítica per ella mateixa, valora i dona relleu a la cosa criticada. Així, doncs, considerem profitosa i saludable la crítica que pugui fer-se de l'obra que hem emprès a « Endavant ». Car, a través d'ella, podrem copsar el grau de fortalesa que posseïx el nostre pensament i la solidesa de les posicions que cada dia anem guanyant entre els obrers catalans i d'aquells que, sense ésser-ho, residien a Catalunya.

Efectivament, car tota obra que no desvetlla el resso de la crítica és una obra sense vida i, per tant, sense avenir. I ai d'aquell persona física o cos col·lectiu, que no sap atreure's l'eina cantellada de la crítica, acceptant-ne els cops violents que una mà destra pot imprimir-li, un món de solitud i de tenebres serà el seu destí!

Crítica, crítica objectiva de l'adversari, d'aquell que demà serà el nostre amic i company de lluita, sigui benvinguda com ho és la que ens fa el nostre millor amic, que no és la crítica que nosaltres mateixos ens imposem a cada hora de la nostra existència. Car el nostre objecte i el nostre sentiment no son ni limitats ni esquivats i no els anima la passió mesquina de cap particularisme. Personifiquem una idea, i com altres abans de nosaltres, seguim el nostre camí, convençuts i animats per la solidesa del terreny que trepitgem.

I el nostre entusiasme és just, car sabem que gaudim d'una virtut que deu ésser essencial per a un socialista: **« respecte complert envers l'othom que no sigui l'enemic que ens és comú. Car no està en el nostre ànim d'emprar en cap moment el llenguatge barroer que prou estralls ha fet entre la classe treballadora, i cada vegada que parlarem dels homes o bé dels moviments germans, ho farem amb el degut respecte i la altesa de mires que escau a un Moviment que sap on es troben els seus amics i que guarda per a les conteses contra els enemics de la classe treballadora i de la llibertat tota la força del seu braç i de la seva veu.**

Estem convençuts que aquest llenguatge és acceptat per tots els sectors obrers. Per la nostra part, no el canviarem. Per cap motiu. Perquè no volem donar cap profit a l'enemic, ni volem tampoc ajafar les passions de ningú. L'acurada percepció dels nostres obrers ens mereix massa respecte per a abocar-los a les aigües tèrboles de polèmiques improductives i de regust desagradable. I, precisament, perquè volem honorar aquesta condició de l'obrer català, que és la que li dona tot i el fa apte per a les més grans conquestes, i perquè el « Moviment Socialista de Catalunya » no vol ésser una secta sense caràcter ni vida, sino un gran partit de masses on hi trobin la força de llurs braços i de llur voluntat els treballadors catalans, seguirem parlant el llenguatge de la raó i de la intel·ligència. El premi? vegeu-lo, ja des d'ara: l'èxit creixent d'« ENDAVANT », la impossibilitat de poder facilitar a aquells que ens els demanen, els numeros exhaurits de la nostra publicació. I, el que és eucara més important, l'engrandiment constant del « Moviment Socialista de Catalunya », la formació de Delegacions a tots els departaments de França on hi han exiliats de la nostra terra.

Es tot el que volem. I ara, vingui la crítica, d'altre on sigui. Es ella la que donarà vida i volada al nostre « Moviment Socialista de Catalunya ».

Activitat del Moviment Socialista de Catalunya

Conferència de Gonçal de Reparaz a Bordeaux

La Delegació de Bordeaux del M. S. de C., capdavantera en activitat de les delegacions del nostre Moviment, a portat a cap el propi passat dia 22 de juliol un acte públic a càrrec del nostre amic Gonçal de Reparaz.

La sala presentava un aspecte encoratjador. Un públic, constituït en la seva major part d'obers catalans exiliats de totes les tendències, vingué a aplaudir l'orador en la seva brillant exposició sobre el tema: « Catalunya i la federació Ibèrica ». L'acte fou sidit pel company Francesc Espinassa que digué unes paraules d'introducció.

El company Josep Coll, del Secretariat del M. S. de C., feu la presentació de l'orador i, a l'ensem, explicà la missió que s'ha proposat el Moviment Socialista de Catalunya. La seva introducció a la Conferència fou acollida amb entusiasme pel públic que, en aquesta ocasió, palesà, una vegada més, una adhesió completa al nostre Moviment.

El parlament de Gonçal de Reparaz fou acurat tant en la forma com en l'argumentació dels motius que empenyen als socialistes de Catalunya vers l'idea d'una federació de pobles ibèrics, — sense excloure cap i reconeixent la veritable personalitat ètnica, històrica, econòmica i sentimental de cada un d'ells. Aquesta que, com diu Gonçal de Reparaz, es una de les idees bàsiques de la regeneració de la vida política i econòmica d'Ibèria, ha estat acceptada pel Socialisme, no pas d'una manera especulativa, sino perquè és consubstancial amb la seva pròpia existència.

Per manca d'espai i per tenir el setmanari en premsa, a l'hora de redactar aquestes ratlles, ajornem per al número vinent un extracte d'aquesta interessant conferència.

Telegrama que el Moviment Socialista de Catalunya ha enviat als companys del « Partit Laborista Anglès »

El « Moviment Socialista de Catalunya », en nom del poble de Catalunya i dels altres pobles hispànics sofrents de la dictadura de Franco, saluda al Partit Laborista i celebra la gran victòria del socialisme a Anglaterra que, a través del vostre Partit, inicia una nova etapa històrica, camí d'un món millor.

El Secretariat,
Joan ALEU — Josep COLL

Els Deportats a Alemanya Companys arribats

Han arribat del camp de terror de Dachau, els companys Jesus Martorell i Francesc Benedito. Ambdós companys mantenen, a despit de tots els sofriments coneguts en aquells camps de la mort, una moral excel·lent i l'entusiasme més pregon per a continuar el combat.

A ells dos, a llurs familiars i amics, « ENDAVANT » envia la seva cordial felicitació.

Demanem noves

Preguem a les persones que puguin donar-nos noves de Venanci Rossell Gels, de Servia de Ter, que a efectes de correspondència emprava el pseudònim de Faustino Torrijó Sàchez, s'adreixin a Joan Bosch Elps, c/ M. Cotto, a Bages, (Pyr.-Or.)

El num de matrícula del company Venanci Rossell era el 5.932 i les darreres noves obtingudes foren del 5 de maig de l'any en curs.

També preguem a aquells que puguessin tenir noves del company Miquel Sol, de Lleida, deportat el 16 de gener 1944 al camp de Weimar Buchenwald, amb el num. de matrícula 40.578, vulguin donar-les a Mme Sol, 27, rue des Polinaires, a Toulouse, (Hte-Garonne).

El company Sol es trobava al Bloch 40 de l'esmentat camp i fou traslladat en direcció inconeguda en data 24 d'octubre del 1944.

Noticiari de l'exili

Pau Casals a Londres

Tan bon punt Europa — menys Espanya i Portugal — ha estat alliberada del jou feixista, el nostre gran viloncel·lista Pau Casals, que ha estat des del primer moment un adversari de tots els règims totalitaris, ha deixat sentir a través de l'emissora de la B.B.C de Londres les notes meravelloses del seu art exími.

Aquest recital, en el qual interpretà, entre altres obres « El cant dels ocells » i un arranament de « Les montanyes del Canigo », els catalans escampats arreu del món i els que sofreixen la més gran de les tortures morals a casa nostra, varen rebre'l com si fos un bàlsam espiritual que els calmés les ferides sofertes durant nou anys de despotisme.

A l'acabar, el mestre Casals va adreçar, pel micròfon, uns mots d'encoratjament al poble de Catalunya, mots que esdevingueren una violent fuetada a l'esguard dels sicaris que avui dominen encara la nostra terra.

Demanem notícies

Preguem a aquells que puguessin donar noves del company Pons SUBIRANA PUIG, que treballava de mecànic en un garatge de Sant-Malo, de voler adreçar-les a Joan NAVARRA, 35, rue des Menuts, Bordeaux, (Gir. ronde), a fi de poder-les transmetre a la seva germana.

Cartellera d'Endavant

Subscripció pro « Endavant »

Suma anterior	3.304 fr.
Subscriptors que pagaran una quota regular mensual :	
Silvi Torrent Bados	100
Isabel Peiro	100
Paco i Conxi de Montcada	200
Joan Morera	50
Pere Junoy	30
Subscripció extraordinària :	
Lluís Amatell	52
Josep Sauret	70
Josep Pifarré	100
Benet Coll	36
Un socialista	51
Total	4.093 fr.

Envieu els donatius a nom de Joan Aleu, 40, place de Verdun, Castelnaudary. (Aude)

Administració

Preguem a tots els companys que, per tal de regularitzar la marxa del nostre Bulletin, vulguin enviar-nos el més aviat possible la liquidació dels numeros rebuts.

Els dibuixants, membres o simpatitzants del Moviment Socialista de Catalunya, que desitgen col·laborar al millorament d'« Endavant », són pregats d'enviar-nos llurs treballs. Ultra els dibuixos-comentari de la pàgina de davant, requerim preferentment petits dibuixets susceptibles d'il·lustrar articles, títols, « manchettes » i acabaments d'article.

Preguem als nostres col·laboradors de limitar l'extensió de llurs articles fins a tres fulls escrits a màquina com a màxim. Es el sol mitjà per a poder publicar sense retard la copiosa col·laboració que ens arriba de les Delegacions del Moviment Socialista de Catalunya d'arreu de França i dels simpatitzants amb el nostre Moviment.

Errata

En el cinquè paràgraf, quarta ratlla, del nostre darrer editorial, cal rectificar el nom de Felip VII pel de Ferran VII, que és el nom del rei que abdica en les circumstàncies explicades.

Oblit

L'article titulat « Si, parlem-ne », publicat en el darrer número d'« Endavant » sense signatura, és del nostre company A. OLIVE.

Pels 1000 subscriptors

L'activitat creixent dels membres del M.S. de C. a tots els departaments és una prova certa de la justesa de la nostra posició. La línia política que segueix el Moviment Socialista de Catalunya i l'afany sincer i desinteressat que l'anima per a la consecució del seu fi primordial, la consecució d'un gran partit socialista dels obrers catalans per a les lluites d'avui i de demà, el fan apte des d'avui per a pretendre a l'alta missió d'orientar, de dirigir el pensament i l'acció de les masses obreres de Catalunya.

Pero tot l'esforç, tot l'entusiasme aportat al M. S. de C. per part de tots aquells que amb sinceritat i clarividència han vingut a col·laborar en la gran obra, exigeix un mitjà de ressonància que ens permeti de divulgar el nostre pensament i les posicions polítiques adoptades, per tots els àmbits de l'exili i de casa nostra. Cal que « Endavant » esdevingui el gran portaveu de tots els obrers catalans. Cal doblar el tiratge d'« Endavant » bo i augmentant el nombre dels subscriptors. Un treball d'emulació s'imposa des d'ara no sols entre els membres del M.S. de C., sino entre tots els simpatitzants que llegeixen « Endavant ». El nostre propòsit primicer d'arribar als « 1.000 subscriptors » es troba en el camí de la seva realització. Els nostres amics han respost a la crida llençada des de les pàgines d'« Endavant ».

Pero cal encara un esforç, cal arribar als 1.000 subscriptors i rebassar àdhuc la xifra
CADA LLEGIDOR D'ENDAVANT HA DE PROCURAR UN NOU SUBSCRIPTOR !

Anniversari de l'assassinat de Jean Jaurés

En l'anniversari del seu assassinat, la personalitat de Jean Jaurés pren les proporcions d'una torxa vivent dins de la consciència socialista universal.

Les seves idees i, sobretot, la seva personalitat d'home recte i honest el feien un guia indiscutible, no solament dintre la classe obrera francesa sino que la seva força ideològica travessà totes les fronteres.

Quan, a l'any 14, va caure assassinat, el proletariat mundial senti la més pregona emoció, ja que en la desaparició de Jean Jaurés, veien l'atac inicial contra les idees socialistes de les quals el pensament d'aquell gran home n'era l'expressió.

La reacció francesa que adoleix de les mateixes particularitats que adoleix la reacció de tot el món, creia que, abatint aquella figura senyera, podia abatre més fàcilment les idees de justícia social que començaven a escampar-se amb força arreu del món.

El cop fou dur i, sens dubte, el socialisme francès se'n ressent encara, pero la idea i la llavor escampada per Jaurés era tan fecunda i tan justa que la seva desaparició violenta, si bé fou una pèrdua importantíssima dins els nostres rengles, va demostrar que un dia no massallunya el Socialisme serà el que prendrà amb justícia els destins d'una humanitat malmesa i sacrificada.

ESPURNES

La fobia envers l'esperit democràtic que regna en el món, està posant fora de si els homes de Falange i del nacional-sindicalisme. « Radio Nacional de Espana », en les seves emissions quotidianes, emissions destinades a mantenir la psico « guerra » sense la qual el règim riscaria d'anorrear-se, va de fanfarronada en fanfarronada. Tantost contra els representants oficials de Mèxic a San Francisco, acusats de comunistes i de venuts a l'or rus, tantost contra els delegats francesos que, segons « Radio Nacional de Espana » han encaixat sumes fabuloses, una ofensiva de mots provocadors i infamants surt n dia rera dia de la boca del « speaker » de tornd l'emissora franquista.

El món democràtic té el deure de facilitar-nos els mitjans per a fer callar « Radio Nacional de Espana » i per a depurar — entre altres coses — el lèxic d'una llengua que el franquisme envileix cada dia més.

S'ha dit que un dels projectes de regència per a la solució del problema espanyol consistiria en el nomenament de l'arquebisbe de Toledo per aital càrrec. De confirmar-se aquest fet — com diu molt encertadament Indalecio Prieto —, el poble espanyol no farà cap distinció entre la tirania franquista i la tirania de l'arquebisbe. L'Església contreuria una greu responsabilitat i, una vegada més, es constataria la presa de posició contra el dret i la llibertat, com ho feu durant la guerra civil.

El règim de censura per la premsa a Espanya esdevé cada dia més benigne. Evidentment, i si no, vegeu l'autorització de sortir sense sotmetre's a aquest requisit de què ha beneficiat « Iglesia ». Si, l'organ de « Accion Catolica Espanola.

Hi encara hi han esceptics que segueixen creient que les coses d'allà baix no van pel millor dels camins possibles. Tanmateix !

El grau de maduresa política de cada poble es manifesta a través de les seves institucions.]

La classe obrera catalana deu, a través dels seus organismes particulars, demostrar la seva maduresa política per a les lluites de l'avenir immediat, organitzant-se, en tant que classe obrera, en un partit socialista puixant, àgil i actiu, que esdevingui no solament el símbol de les classes treballadores i populars de Catalunya sino de tot el poble ibèric assetegat de progrés i de llibertat.

Aquesta necessitat la sintetitza el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Després de les eleccions angleses

per J. ROURE i CLAVÉ

A LA VETLLA de saber-se els resultats de les passades eleccions generals angleses, el panorama polític internacional oferia més aviat un aspecte pessimista. Podríem dir que, al marge del camí seguit per la guerra, el feixisme mantenia les seves posicions: Espanya, Portugal, Argentina, com a exemples menys dubtosos. En altres països — Itàlia, Grècia, Bèlgica, França — les forces reaccionàries i col·laboracionistes no havien estat políticament neutralitzades. Hom es demanava si per atzar les pretencions de les forces que es trobaven ésser a l'origen del feixisme internacional no restarien definitivament justificades per la victòria dels exèrcits aliats. I val a dir que no mancaven fets ni detalls en els quals apolar l'accent reticent que hi posaven les masses populars. L'Europa alliberada continuava en guerra contra la política suïcida que pretènia imposar els seus alliberadors. Ressentiments profunds covaven i encenien continuament nous conflictes. Hom parlava de malentesos entre els « tres grans ». A l'entorn de les possibilitats d'una tercera guerra mundial, certa premsa hi brodava la joia de veure les coses anar de mal en pitjor. La Pau restava indecisa, a mig aire dels esdeveniments. Com ho hem ja dit, a la vetlla de saber-se els resultats de les passades eleccions angleses, el panorama polític internacional oferia un aspecte més aviat pessimista.

I Heus ací que, de cop i volta, tot canvia. Amb la victòria electoral dels laboristes anglesos — victòria sense precedents i d'una significació històrica — tots els problemes plantejats per la guerra i la postguerra resten simplificats. L'home del carrer (que fins ahir « no hi veia clar » troba avui solucions a tot. Hom se sent fort, hom se sent segur. El món democràtic, i particularment el mon llatí, respira alleugerit; car en definitiva la victòria dels laboristes anglesos és, pels seus raons internacionals, la victòria de l'Europa popular i democràtica, la nostra pròpia victòria. La Victòria, sobre la Pau, simplement.

Miracle de la intervenció política, de les urnes, no en desplaçui als nostres bons companys anarquistes.

Ara bé, s'imposa, justament, a l'endemà de l'esclatant victòria laborista, fixar-ne el seu abast, contornar-ne les seves perspectives per a evitar-ne la desil·lusió, tanmateix inevitable, en el món obrer.

El treballador simple, vull dir l'obrer de bona fe per a qui dos i dos fan quatre sense tenir en compte del signe que hi precedeix, raona de la manera següent: Les eleccions angleses han palesat, sense el més lleu dubte, la voluntat del poble anglès de donar-se un règim socialista. La majoria absoluta amb que compta llargament el partit laborista li permetrà d'imposar les seves doctrines sense que legítimament ningú hi pugui oposar obstacle, puix que la majoria del poble ho vol així...

Un raonament parell és nociu, en primer

lloc perquè deixa les portes de la decepció obertes de bat a bat; i en segon terme, perquè no respon a cap realitat. Exagerar desmesuradament l'abast de les possibilitats revolucionàries que donà al poble anglès la victòria electoral laborista, és ja fer el primer pas vers la decepció. Cal posar els peus a terra, cal fer justícia i possibilitar la marxa endavant dels laboristes anglesos, defensors de les idees socialistes en el cor mateix de la City, alleugerint-los de vehemències revolucionàries amb les quals no s'han compromès fins ara.

M. Atlee President del Labour Party, en rebre la nova de l'èxit del seu partit, ha respost calmament i simple: « Això ens permetrà d'aplicar integralment el nostre programa electoral »

Programa electoral, no programa socialista. En efecte, la victòria laborista no és solament el resultat de l'aportació que han fet a les urnes els militants socialistes d'Anglaterra ans encara de milions de ciutadans anglesos que escapen a la disciplina del L.B

Tot caminant

L'hora socialista

per Enric BRUFAU

El procés dels mots n'adono que s'aparal de les epidèmies; vull dir que amb el temps perden virulència, a mesura, com és lògic, que el temps i l'estudi n'aclareixen les causes i l'abast. La mateixa grip després de la guerra del 14 era d'uns efectes tan terribles, que el malaurat que festejava ambella, ja podíeu ben dir que havia begut oli. I d'altres i d'altres epidèmies han estat tan funestes com aquesta, però, invariablement i poc a poc, han perdut aliats a llur causa fins que han esdevingut, no ja malalties guaribles, sino que, simplement, les havem considerat i les considerem com afeccions benignes. Als mots, ls passa el mateix; remarqueu sino aquest: Socialisme. Abans, i no molt abans, era sinonim de peste, de mal incurable, violent i devastador i després i ara, tota la gentada del món n'han copsat el sentit, n'han comprovat els beneficis i la frescor de la seva harmonia i ja tenim el socialisme clarificat entre les afeccions tolerables; encara més, ja no és ni afecció ni malaltia, és sensació de joia i benestar, és com una mena de pessigolles que fan riure i circular la sang al galop. Pessigolles regeneradores i estimul juvenils aplicades a un cos polític esmossat i debil per una llarga malaltia capitalista. Qui ho havia de dir que els homes d'arreu del món un dia, que és avui, maldarien tots per a esdevenir malalts d'aquesta mena i que nosaltres seriem els escollits per tal d'inocular aquest simpàtic microbi a la massa obrera de Catalunya!

I aquests milions de ciutadans, que han votat un programa electoral, no han mandatat a ningú per a aplicar un programa socialista més, si fes un pas més enllà del camí assenyalat, se'n planyerien amb justa raó. Car, veieu, jo també entenc com els ciutadans anglesos que la democràcia està subjecte a una ètica exigent. Ètica que M. Churchill, en presentar automàticament la dimissió del seu govern, i en esser-li acceptada per a fer l'encàrrec d'un de nou a M. Atlee, ha observat estrictament.

La victòria laborista no posa en causa el règim anglès. Doncs, és començant per aquí que ens podem adonar del just abast de la victòria laborista i podem assajar de precisar-ne les magnífiques perspectives que, tanmateix, s'obren en l'horitzó de la política internacional.

El programa electoral del Labour Party ha estat, per una part, la crítica franca i oberta de tots els desencerts comesos per Churchill en matèria de política internacional. No solament l'actitud partidista que Churchill prengué envers les forces resistents gregues, italianes i belgues hi ha estat censurada durament, ans encara les maneres tèbies empleades devés el règim franquista han fet l'objecte de vives crítiques que el poble anglès ha sabut apreciar i justificar. « Votar per Churchill és votar per Franco », deia un dels cartells de propaganda laborista profusament repartit a Anglaterra. I en votar pel Labour Party, el poble anglès ha volgut demostrar quan enemic és de tota mena de règims totalitaris.

Pero si bé en fer-se el resso de les inquietuds populars de tota Europa els laboristes anglesos han sabut aprofitar-se de l'estat d'ànim favorable a les institucions democràtiques que flameja ancestralment en el cor del poble anglès, aquest no ha estat el sol mèrit del just sentit polític que guia els dirigents del L.P.

Allò que ha fet l'èxit de la campanya ha estat sobretot la justa interpretació social que el Labour Party ha donat als problemes econòmics. És a dir, que l'economia — començant per una primera etapa de nacionalització de les principals fonts de riquesa — vingui a acomplir una funció social. Sentar el precedent moral de què les riqueses nacionals han d'estar al servei de la nació. Heus ací la legalització del gran fet revolucionari que en el terreny de la propietat els laboristes anglesos acaben d'aconseguir al final de la seva campanya.

La història de la propietat incloïa una nova era. L'economia va a conèixer noves lleis d'estructura que la plaçaran en un estadi superior de les relacions humanes. El món marxa vers nous horitzons. La gran tasca socialista ha començat...

Preisar l'abast del gran fet revolucionari que significa la victòria electoral del Labour Party, és ara com ara, prematur. El resso internacional que provoqui pot ésser encara mitgat per fets polítics posteriors. Un fet d'una importància cabdal resta, però, ben palès: el món es desplaça vers el Socialisme. I la primera manifestació innegable d'aquest desplaçament ens la dona la victòria dels socialistes anglesos. Una gran victòria històrica. La primera damunt la guerra a manera de proleg per l'avenir.